

„Dievas paprastai nori pasinaudoti netobulais įrankiais“

Viešpatie, mums jauku Tavo
žaiždotame delne. Stipriai
suspausk mus, taip stipriai, kad
nustotume viso savo žemiško
skurdo, kad apsivalytume, kad
užsidegtume, kad jaustumės
permirkę Tavo Krauju! O tada
sviesk mus, alkstančius
derliaus, toli toli per kasdien vis
vaisingesnę sėją – iš Meilės Tau.
(Kalvė, 5)

lapkričio 30 d.

Tikrai įstengtume rasti savo šeimoje, tarp draugų ir pažįstamų – ką jau kalbėti apie platesnę aplinką – daug vertesnių už save žmonių, kuriuos galėtų pašaukti Kristus. Taip, greta yra daug paprastesnių ir išmintingesnių, įtakingesnių ir svarbesnių, dėkingesnių ir dosnesnių žmonių.

Mąstydamas apie tai, šiek tiek susigėstu. Bet taip pat suprantu, kad žmogiškoji logika neįstengia paaiškinti malonės veikimo. Dievas paprastai nori pasinaudoti netobulais įrankiais, kad būtų aiškiai matomas Jo rankų prisilietimas. (...) Kaip jau minėjau, nieko nesame nusipelnę. Mūsų pašaukimo pamatas kyla iš mūsų pačių menkystės supratimo. Turime suvokti, kad viskas yra Dievo veltui duotos dovanos: ir šviesa, kuri apšviečia mūsų sielas (tai tikėjimas), ir meilė, kuria mylime (antgamtinė meilė), ir troškimas, kuris mus palaiko (viltis).

Jeigu liautumėmės augę
nuolankumu, greitai pamirštume
tikslą, dėl kurio mus išsirinko Dievas:
ut essemus sancti – kad siektume
asmeninio šventumo.

Būdami nuolankūs galime suprasti
visą dieviškojo pašaukimo stebuklą.
Kristaus ranka paima mus tarsi
kviečius iš lauko, o sėjėjas sužeistame
delne sutrina tuos grūdus. Kristaus
kraujas nuplauna sėklas ir
subrinkina. Tada Viešpats jas
išbarsto į vagas, o nugrimzdusios į
dirvą ir apmirusios šios sėklos taps
gyvenimu, pasidaugins ir atgims
tūkstančiais auksinių grūdelių.
(Kristus eina pro šalį, 3)